

CLARINET

PERIÒDIC INDEPENDENT — I DECENT PER LA JOVENT

«LOS JÓVENES DE IDEALES»



Mau
rasi

10 Cts.

EN «XEU» fitit
(De dos anys enrera)

Clarinetades

ALS JOVES DE GIRONA

Prou he buscat una donzella que vulgués fer-me la caritat de redactar les *Clarinetades* d'avui, però cap, absolutament cap, ha volgut fer-me aquest favor. I no es cregui que no hagi gestionat prou, doncs no hi ha normalista que directa o indirectament no li hagi demanat, puix vaig creure que entre elles alguna n'hi hauria que's vegés amb cor de escriure. I a més de les normalistes ho vaig demanar-ho a totes les que fan cara de literates; però com he dit tot ha sigut en và... Tinc de parlar dels joves gironins i per consegüent de mi mateix, lo que és un compromís i sols a les dametes toca fer-ho.

Però ja me'n recordaré. En el número anterior les vaig posar d'allò més bufones i ara m'ho paguen aixís. Ja vindran a bordo!

* * *

Doncs bé, he de parlar dels joves de Girona o si no, no cobro. I si he de dir veritat me trobo entre una espasa i una paret.

Si dic que sou macos, resulta que jo també ho soc i no està bé *tirar-se* requiebros un mateix, puix jo soc jove i gironí si algú no mana lo contrari.

Si dic que sou simpàtics com un gat domèstic i agradables com una nevada al pic de l'estiu; que el vostre tipu fa patir a la dona més capriciosa que hi pugui haver; que'l vostre cutis és fi com la pela d'una patata primerenca i els llavis que lluiu són gentils com una pela de taronja agre i el nasset que'n porteu és més blanc que un nap de regadiu i que vostres cabells són riçats i pulcres com les aigües de l'Onyar quan passen per darrera

el *Matadero Público*... resulta que al lloar vos a vosaltres, quedo lloat jo per mi mateix i no està bé.

Si dic que sou lletjos podria succeir que els *jóvenes de ideales* (que també n'hi ha de gironins) m'agradessin, doncs tots recordareu que quan els hi publicàrem uns discursos per ells *garlats* els hi vingué una *carpanta* que volien empassar-se la benemèrita Redacció d'aquest periòdic i uns instints tan bèlics que no sé, no sé, com el kiosc d'En Ciriaco és allà on és... i després que si em vingué un testa-fluix a demanar-me explicacions, en lloc d'un testa-fort, tindria mals de cap.

Voleu que us ho digui? Això dels joves de Girona és una olla i al fi i al cap l'emmescarat resultaria En

GERIÓ



Els gemecs del Pont Vermell

L.: TOT PASSA

Un matí boirós, fred com cap altre, quan totjust començava apuntar el dia, deixant veure una espurna de claror per l'orient, com per entre mig d'un espès cortinatge, oïrem al caduc Pont Vermell queixar-se d'aquesta manera:

Ai, trist de mi, desvalgut, que tot i portant crosses ja no puc aguantar-me! Què hi fa que prengui remeis, ara posant-me un pegat, ara donant-me una pintada, si en mi ja no hi valen, tal com al partit carlí?

Cada dia perdo carns i tinc

menys força: les cames me fan figa i el cap se m'en va: i vulga Déu que no vingui cap riuada, que'l dia que això passi, pobret de mi, hauré fet a tots! Encara guardo el reuma que'm deixà l'última de l'any passat...

I no cregueu que'm dolgui l'esser desvalgut pel mal que'm sento: me dol esser desvalgut, perquè no puc servir per res, com els mauristes: doncs que, llevat d'aguantar alguna corda per a que hi puguin estendre els calçotets les bugaderes i deixar-me clavar en el costellam alguna llata carregada amb un grapat de pólvora molla i rància per a fer els focs artificials (que per mi, cregueu que ho són a tot ser ho), digueu-me: per què serveixo? Si algú, amb bona fe, intenta fer servir me, recula tot esfereït quan sent cruixir els meus ossos.

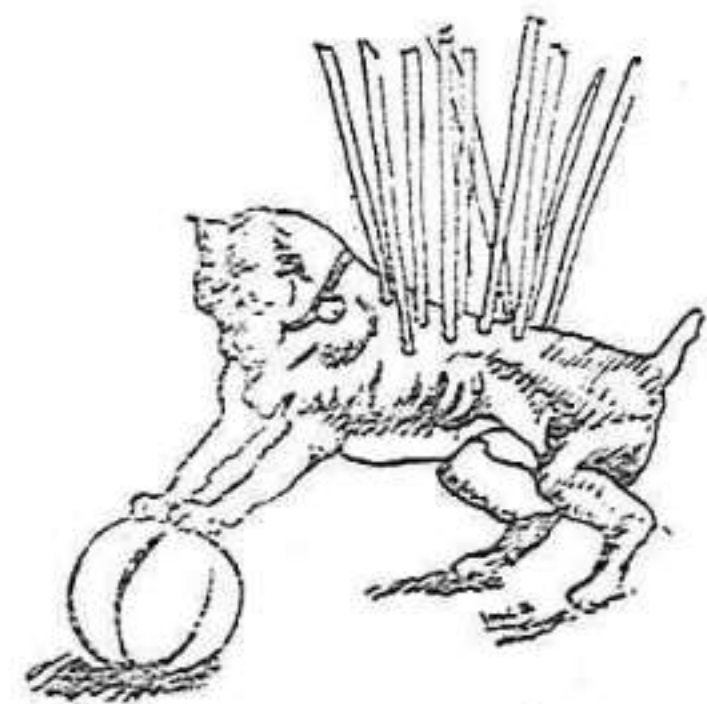
I encara no faig compassió? I encara no'm juvileu?

Si fos com altre temps, prou trobaria algú que vingué en ma defensa: encara que fos un *Vizcaino*; però avui, ca!, ha passat ja aquell temps que de mi, el Pont Vermell, tothom ne parlava!

Però no vos en queixareu pas, butxins sense entranyes; no vos en queixareu pas de la pesada!...

I grinyolant, grinyolant, anà seguint els seus gemecs de vell que's passa; en tant que'l sol, ja prou potent, anava destriant l'espessa boira...

MANEL DE LES CASILLES



Cants del Rapsoda

De «Patria» copiem el següent escrit que a la cuenta vol ser una poesia.

Degut al seu mèrit i a la mitologia que en ell hi ha, hem cregut necessari *clarificar-lo* un poquet a fi de que'ls nostres llegidors l'entenguin millor.

Es titula "Tot i res", "Joventuts inexperients inèdites".

Ara va la còpia que ho farem amb exactitud:

He llegit ai «Gironès»
lo qu'eix escrit encapsala
mes com ni's vent ni's regala (*)

Alto! Això de "vent"... deurà volguer dir tramontana... Seguim:

ja vos diré jo lo qu'es.
Queian les set al cloquer

Jo en tinc vuit i no bec.

de nostra Seu Gironina

Mestre, sou boig o el feu! Oh! I lo que ve... mirin, mirin:

quant vaig trobar una veina
que viu allà al meu carrer.

Senyors! Si no fos que tinc por em *tirin* als tribunals, faig un article titulat: "Delictes literaris". El xicot que fa aquestes "poesies" deu guanyar catorze rals diaris cada dia. Seguim:

—Mira t'haig de dar un encàrrec—
va dirme a mi la molt pillà.
He sentit d'un d'en Penilla.
fa poch el següent dialec:

Això de dir "pilla" a una veïna per a poguer rimar amb Penilla, no fa per un poeta com En Flautí

—Ont vas Ramón amb eix posat—li deia

Ojo. Flautí! Recorda el *couplet* "¡Ay Ramón...!"

a un «Patufet de la dolça un amic seu.
—No'n facis cas, jo vaig sempre amb l'ideia de que a Girona es parli del nom meu.—

Si que n'estarà de content En Ramón!

—I dons

Que és lo que "don"?

no has vist la «Joventut Maurina»

Brut! Quin nom més verd això de Ma... urina!

Aviat de socis ne tindrà dos-cents.—

Alça Manela! Quina joia els catalanistes S'haurà de fer un Manicomí per a *dos-cents* caps.. i tot són empleus!

—Aixó Manel es lo que m'amoïna per mes que encara son *inexperients*.
—També m'han dit que tenen grants projectes dar conferencies escoles pels obrers.—

Carai! Que generosos. Dar conferencies i escoles. Déu us ho pagarà.

(*) «El Gironès»

—Al fundarse l'*hostatje*'ls interfectes de la dolça ho van dir i no han fet res.—

Mira els mentiders! Ho direm a la *mamà*.

—Un manifest van publicar diumenge; tota la gent sensata el va lleigir.

Caram, jo no'l vaig *lleigir*, però sí que'l vaig llegir. Seré sensat?

—No m'en parlis ja penso amb la revenja El CLAR I NET pels ulls treurà verí.—

Tiba! Això va per nosaltres... Ba, ba! Que passi.

—I vosaltres que feu al *Nou Hostatje* Quines gestions heu fet per aturá Eix mohiment que será com horatje

Si t'entenc, que'm pelin! Que és això de "horatje" i "mohiment"?

Què Déu te'l torni company!

Que als gironins la pau ens portará

Aixis digues que allò de cremar el kiosc i matar i menjar CLAR I NETS res...? Ai! Ja respiro. Jo ja'm veia mort. I la cosa s'ho portava, amb la bilis que treia-ho... pobres, pobres de nosaltres!

Que'm fet dius? Tenim *boldró* ciclista per a correr en dia d'eleccions Teams de Foot-ball y secció excursionista Fins de Boxeo i tot donen lliçons.

Com quedem; doneu vosaltres o els de la dolça? Si lo últim, que nosaltres ho sapiguem, no n'han donat encara. Lo que saben jugar és el *ball dels bastons*.

Amb tot això i lliçons combinades per insultar la gent sens temer rés Veiem les coses mes adelantades I tot lo dret ho fem veure al revés.

Això és interessant. Els de la dolça podran fer ho veure tot al revés, però ja m'hi jugo el cap que jamai faran veure res tan tort i balladiç com lo que veies tu, després de l'àpet que celebrareu els maurins degut a la gran victòria electoral Que't penses que no ho sé, que volies tocar la flauta i vares agafar una ampolla?

—Aixis ja veix que teniu experiència i que conscients del vostres actes sou.
—Es clar que sí, no veus qu'es una ciencia Que es la que'ns fa ballar i es la que'ns mou.
—I aquesta ciencia com se manifesta?
—En la forma d'un senyor mol prim mirat que fins quan se l'hi escriu ja ni contesta...
—Donant proves de ser... ben educat.

Això deu volguer dir-lo d'aquelles fulles del noi Bartrina i d'En Llauro que amb un tret mataven dos pardals. Jo de vosaltres el denúncio aquest poca solta de senyor Bés, quina barra!

De tant xerrar ja cansada ja no va dirme res mes la dona; aixó no es bola va escaparse apresurada i segóms va dir després temia se li cremés el sopar de la casola.

FLAUTÍ

Si que sopa aviat la caçola de la veïna que viu allà al teu carrer.

Noi Flautí, tens cap; ni En Fornis! Res, que tens cap!

MIURA sí!



Elogi d'una nominació

Diuen que el nom no fa la cosa... però devegades la cosa fa el nom i res més que un nom.

No sé si n'enteneu. Vull dir que aixís com hi ha poetes qui esmercen tots els seus rebuscaments en trobar una nominació llepissosa per encapçalar una oda romàntica i en havent-la trobat s'encallen a la primera estrofa, aixís també hi ha societats inèdites qui esmercen tota la seva potència creadora en trobar un nom, res més que un nom i en tinguent-lo—*el parto de los montes*—els hi resta tan afo-gat el sentit de maternitat que ni esma tenen per a redactar un manifest ben escrit.

Creadors artificiosos; infecunditat. Joventut Maurista; «A la Juventut de ideales». Quin paral·lisme!

* * *

«Juventud de ideales»! Han començat pel començament—nom llampant i manifest—i encara que sembli una paradoxa les coses no s'hi han de començar per la teulada que diguéssim—que ja és un començament segons com se mira; amb aerioplà, per exemple.

«Juventud de ideales»! Necessariament havien de buscar un nom que fes retentir, un nom que es digués amb la majestàtica autoritat d'un president amb ulleres i amb la olímpica actitud d'un secretari filòsof, deixeble predilecte de l'introductor a Espanya de la filosofia de fora.

«Juventud de ideales»! I quins són aquests «ideales»?

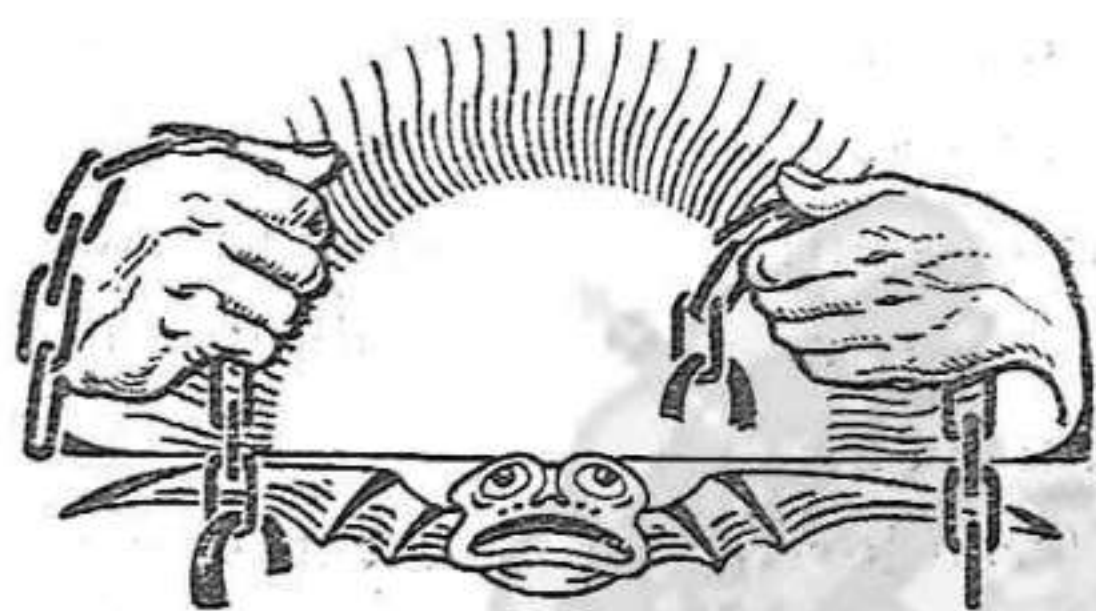
«La Religión»: si ja es veu parreu en «cristiano».

«La Patria»: *ojo*, és la pàtria gran; ells tot ho fan a l'engrós menys l'elecció de regidors.

«La Verdad»: nosaltres no tan filosofos com ells ens pensem que la veritat és una i an el maurisme gironí tants caps tants barrats.

«Joventud de ideales»! El pa és l'aliment per excelència. Els «ideales» d'ells són els ideals per autonomàsia. Dels qui pràcticament regoneixen aquella significació del pa se'n diuen panarres. Dels qui pràcticament viuen no més d'«ideales», per analogia se en deu dir... un nom que s'hi assembla.

FLVMILET



Fruita del temps

Entre la pluja de «dècimes» que ha caigut a casa nostra durant les festes de Nadal, hi trobem la del sereno, que'ns plau donar a conèixer per la sinceritat que enclou, cosa que no havem vist en les dels diferents empleats que'ns han recordat els seus serveis, amb l'esperança de obtindre una propina que no han trobat, degut al respectable preu de les subsistències.

Aquí va, doncs, la

FELICITACIÓN

Mientras dura la noche
por todos velo,
para que dormir puedan
sin gran recelo.
siempre a la una,

retumben ¡ay! (1) los truenos
o haga luna.

Persigo a los ladrones
y malhechores
si de mí no son ellos,
perseguidores.
Las horas canto
y aunque reloj no tenga
ya estoy al tanto.

Sucede muchas veces
que algunos «vainas»
gritan porque me encuentran
que hago «vacainas».
Eso es desgracia
y por ello del barrio
pido la gracia.

Del Señor solicito
que en este día
os acompañe a todos
mucha alegría
Yo estoy muy bueno
y que lo estéis desea
vuestro

SERENO

Per la còpia,
DILLO

(1) Este «ay» no es de miedo, no.



Elegants gironins

La Redacció d'aquesta Revista va celebrar junta en el dia 18 del corrent per a quedar entesos sobre lo que aquest número s'havia de fer.

Uns deien que s'havia de dedicar als joves gironins. Altres que no, que s'havia de fer com acostumem. Les discussions degeneren a bolets i amb prou feines varem acordar anar a la votació.

Fet l'escrutini, surt l'empat, perquè si bé el número de redactors (que és secret) és impar, a la reunió hi mancava En Xeringa.

En Bernat demana la paraula i sense esperar la concessió fa un discurs que *quasi quasi* ens va convèncer a tots, doncs En P. Q. és més toçut que En Fot-li-fregues.

Per consegüent varem quedar amb lo d'En Bernat, o sigui que dedicariem el CLAR an els joves i el NET a *asuntos generales* segons feliç expressió d'En Rijocamael.

En virtut d'això, aquesta secció re-
passarà uns quants elegants gironins.

□

Tivat, encartaronat, sèrio, prim i mirat...

Rodejat d'un ambient aristocràtic.
Devotíssim de la *raqueta*.

Amic de *bizarros*.

I quasi vesteix elegantment.

Ros com un poil de lloca; prim com un raig de llum difusa, semblaria un germànic si tingués la testa més quadrada.

Quan camina pren un *balancé* força castiç.

Es En *Pepe!*

□

Una boira misteriosa el volta a En Miquel.

Si volguessim esbrinar llurs amors, no podriem per manca de llum; si volguessim saber llurs intencions no podriem tampoc perquè aquella barba ens atrau la vista i ens perdem entre tanta negror

I quan escriu, fa un sonet que quan comença a dir *algo* arriba a la ratlla catorze i hi posa punt final.

□

I En Quimet? I En Josep M.ª?

Dos joves elegants que tallen el bacallà al Casino. L'un és advocat i l'altre metge. Aquell és baixet; aquest altet; aquell fa cara de secretari i aquest de .. president d'una Junta de obsequis.

□

Alt, prim, elegant i gran admirador de les nines; és metge i encara té un lloc per a ocupar.

□

Sab tirar amb molta finura flairoses floretes a les nostres damiselles, de les quals és un verdader esclau, i quan se'l veu anar amb la dolça companyia, com és una nina, el veureu fer uns gestes i moïmenis que provoquen la tendra rialla. Salut, Ramonet, tu que'ns recordes la gallardia dels gentils pollastrets.

□

Aquest sí que és llarg i prim.

Fa de ganiveter.

Encara que ell hagi dit (tot menjant la cuixa d'un pollastre) que volia donar-nos una palica, en aquesta secció nosaltres tributem tot lo que's pugui tributar a l'alegància i al *salero* que el *fiero* ganiveter gasta.

Oh! tu, que'ns vols fer un *set* a la pell, salut! Jamai els ganivets que esmoles seràn tan punxaguts com la

PONCELLES GIRONINES

Paradís del Profeta sarraí
ple de voluptuositat i amor
així com l'andalús florit jardí
de perfum exquisit i ubriagador.

Poden ser tan hermoses tes hurís,
de formes que ubriaguen tots els sentits
com eixa flor del nostre Paradís
flor que a moro i cristià porta junyits?

Aquesta poesia l'hem publicada per-
què l'autor és un admirador d'«ella».



mirada teva ni les amenaces que llen-
ces seran més temudes que les d'un
virolat llorito!

Salut, tu que formes un requetè que
du boina i browing sense bales.

Si divertit és la conversa d'En Pe-
pet Gitano, més ho és la teva... Zalut
company!

□

En Joan, el jove alt, elegant i dels
lentes, també ens interessa.

Es l'amic íntim de CLAR I NET... es
confon amb nosaltres

Els seus amors, que no'ls hem com-
presos deuen portar un to alegre i un
sentit poètic com les flaires de bosc

□□

Qui no coneix a En Ramon?

Aquell pianista jovenet.

Aquell xicot dels lentes.

Que toca les ballerusques de Celrà.

Que és pianista de l'Oifeó.

Que és tan simpàtic; tan bon xicot;
tan ga'ant amb les nostres dametes...

□

A En Josep M.^a del Carril, també
hem de repassar-lo.

Ens referim an aquell granaire que
té unes germanes que fan posar dis-
locat a un hom.

Doncs En Josep M.^a, té una mania
en regalar violetes a la seva adorada

Diumenge passat, va anar al Tea-
tre i vegent que la bella Mercè no'hi

era, va regalar el ramet de violes
una gentil donzella que an el seu
germà li agrada molt.

□

Pecariem d'ingrats si no parlessim
d'En Pepitu Pallés.

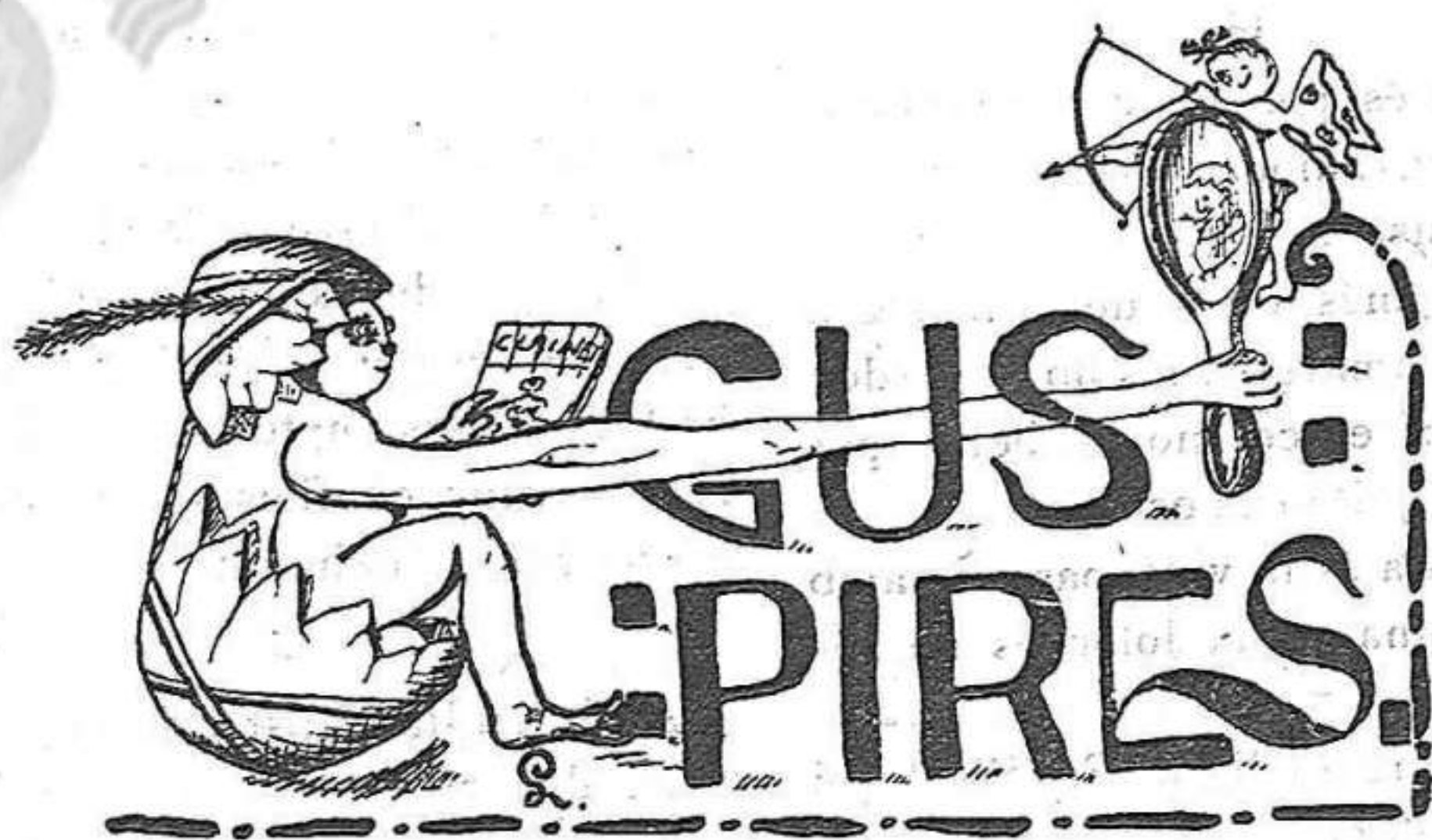
Es un xicot gironí, típic, i si el per-
dessim, Girona perdria un dels ele-
gants més «seus».

Recordem haver-lo vist parlant mí-
micament sota un balcó del carrer de
l'Albareda.

Ha fet el *Tenorio*... an el Teatre
Principal.

I ara va portar el pendó principal
en l'*Auca* i actualment s'emporta una
popularitat agradable.

Si es morís, tot Girona aniria a llur
enterro.



Quan passeu per les voltes d'En
Rosés, treieu el cap a fora i dirigiu
la bisual (que diria un bon amic nos-
tre) vers el balcó de la Lolita.

Aquest balcó és una petita mera-
vella, sempre el veureu florit: les eu-
res, després d'enredar-se per entre
els barrots de la barana, pengen gra-
ciosament; fins ara les *crysanthemes* hi
han lluit llur aristocràcia; ara seran
els clavells d'hivern qui oferiran llur
galania, després les camèlies, les ro-

ses, les gardènies, i tornaran les *cry-
santhemes*...

Però lo que no hi falta mai en el
balcó de la Lolita és la picardia. Col-
locat en illoc preferent hi ha un petit
test amb una exuberant mata de pi-
cardia.

Un hom, que és aficionat a certa
mena d'investigacions científiques ha
deduit que aquesta mata de picardia
en el balcó de la Lolita ve a esser
com una mena de símbol.

Perquè, la Lolita, en gasta molta de *picardia*.

Fixeu-vos amb els seus ulls i els veureu sempre escrutadors i graciosament maliciosos

I en els seus llavis

llavis que una abella
pendria per flor vermella

(com diria un poeta que jo conec i la Lolita també) hi veureu dibuixat un *petit sourire narquois* i la seva conversa subtilíssima és una contínua i agudíssima ironia.

I després encara fa la víctima i titlla an els altres de mofetes (aquest és el seu mot).

Per tot això un hom creu que'l test de picardia del balcó de la Lolita és un símbol i qui digui lo contrari *miente e incontinente etc.*

□

Encara que molt petits, la nostra curta experiència ens ha ensenyat que solament les noies en els seus *despidos* després d'haver *llaurat* un parell d'hores en la nostra Rambla, són les que es fan aquells petons que se senten a dues llegües, però l'altre dia ens quedarem petrificats al veure que En Josep M.^a granaire de la carretera de Barcelona i En Frederic enginyer se feien un *despido* en el que'ls petons hi anaven per dotzenes. Potser a Madrid està de moda; preguem an En Frederic passi per la redacció i ens en farà quatre quartos.

Estem tan mancats d'experiència.

□

Que trist és per un cor enamorat que la seva amor no respongui als seus reclams.

Els dies més bells de primavera són plens d'amargor; les flors perden llur perfum; el cel no és bell... per l'enamorat qui no és estimat.

Quan trista és la vida passada amb aquesta espina quina dolor és de les més greus.

O si no, que ho digui En Siset qui vol a la *Teresita*.

Entre ells hi ha un obstacle: un sabre.

□

Ba! Avui l'hem de posar amb un altre.

Parlem d'En Testa-fort.

Ara s'ha engrescat amb la gentilíssima Pilar de la Rambla d'En Pi i Margall.

Diàriament els vegem *prenent* el sol i allí es diuen. . no sé lo que's diuen!

Aquest dia que'ls escoltavem sen-

tirem que ella li deia coses d'amor, però ell no la comprenia i reia... reia i res més.

I ella li deia: Com és que no'm contestis?

I ell baixant els ulls se posava la mà al cap i es trobava la testa... forta, molt forta.

□

En el número passat sofrírem una equivocació diguent a la Lluïsa de la Rambla que feia de *camisera* i la veritat és que fa de *carnicera*.

La equivocació fou causada per haver corretgit una prova mal impresa i prenguérem el primer pal de la *m* per una *r* i la *s* per una *c*.

I res més Lluïseta del cor: Bones festes i felicitat any nou!

□

L'altre dia parlàrem d'En Carlitos de Sarrià i perquè li publicàrem algunes cartes, «juró odio eterno» a CLAR I NET.

Quina llàstima! Ja tenim un enemic més. Menys mal que és soci de la *Juventud de ideales*.

Avui volíem publicar una *entrevista* que ell tingué amb *ella*, però hem preferit deixar-ho córrer perquè si amb una *dossis* s'ha posat com una fera, avui potser se moriria i... no'ns agrada cometre infanticidis.

Abans de plegar preguem a En Carles (que per lo vist tots els seus registres són «trèmols»), no enviï els retrats i targetes tan depressa, i a fer-se justícia esperi quan a la llista de «oficis», a més de «contra-mestre», hi pugui afegir el de *boxeador*.

Ah! Aquell jove de la «Parra Ampurdanesa» de Santa Eugèria, li donem mercès pel servei de correus que ha fet en l'assumpte i si vol li pagarem els cinc cèntims si és que'l noi de Sarrià no ho ha fet.

□

Amb molta satisfacció vegem com cada dia creix l'ús del català entre les nostres dametes. En les felicitacions, cartes familiars, etc., etc.

Ho repetim, el cor se'ns omplena de joia al llegir quelques línies traçades per una mà delicada, unes belles oracions més tendres que'l cant del rossinyolet, brollades d'Ella, la Dona catalana.

Benvingut, tu el dia, que no s'escriurà un *te quiero*, sinó un t'estimo poruc, dolç, franc, més clar i català.

□

El jove aquell, que en el número

passat del nostre incansable CLAR I NET, fou víctima dels nostres espionatges, confesà que era cert tot lo que d'ell deiem, però volia sostenir en certa reunió, que lo que l'Enriqueta li donà, *no era carta, era tarja*. I per a demostrar que lo que deia era veritat, es tragué de la butxaca una tarja perfumada...

Però nosaltres que som aimants de lo cert, hem de repetir que lo que li donà, fou una carta, i sinó, que vingui qui vulgui a la Redacció, i li ensenyarem els troços de dita carta que recullírem nosaltres a la Rambla.

Jove, cuidado amb dir mentides, puix som capassos de publicar tota la carta en aquestes columnes. Ja sab que tot ho sabem, inclús que vostè va dir a un seu company que preferia una carta de l'Enriqueta a totes les paraules que ella li podria dir.

□

Oh, les belleses! Quantes i quantes troques esbullen! Quins embolics ens porten! Oh, les donzelles xamoses!

Per una donzella que llueix un vestit negre i que viu a la Rambla d'En Pi i Margall, hi ha uns quants joves que's disputen per a ballar amb ella els balls del «Nou Club».

Quasi sempre que un de nosaltres va al ball de dita soietat, vegem a l'esmentada nineta rodejada de «mosquits» que's disputen per a ballar amb aquell serafí de nina.

Fi s'aquell.. escrivent d'una casa de.. farines, hi disputa acalorat rebent quasi sempre pebróts escabetxats.

Tal és l'extrem que han arribat les *pelestres* que ella ens ha dit no hi a ni riria mai més a ballar!

Quina llàstima! Quasi no ho creiem.

□

Coneixeu aquell estudiant de Correus que viu al carrer de Santa Clara? Aquell tan cèlebre per llurs aventures amoroses!

Doncs ara, s'ha engrescat de serió amb la *Carmen* de Sant Pol.

Està tan i tan torrat, que aquest dia, de resultes d'això, diu que's moriria de mal de ventrell... Coses de l'Amor!

Si és que la *Carmen* li correspon (que ho ignorem) hem de dir-li que vigili. Sab? Vigili!

□

Avui fa quinze dies assistírem a la segona representació de «L'Auca del senyor Esteve», res direm de la mag-

nífica representació com diuen ells en els cartells, puix tingué molt que desitjar.

Del que sí n'hauria estat joïós el gran Rusiñol és de la nombrosa i escullida concurrència que al reclam de la seva obra, omplenà el Teatre.

Ens feu recordar les hermoses dames amb que adornaven llur front les grans dames del segle XIV, al veure tantes poncelles gironines que quasi formant un cercle es veien en el primer pis.

Recordem haver-hi vist les elegants germanes Montserrat i Mercè junt amb la xamosa Maria, a Na Conxita, a les simpàtiques Dolors i Lolita, a l'elegant Carme, a Na Maria i moltes d'altres que no recordem.

Salut a vosaltres, formoses donzelles, que amb vostra presència doneu un to de vida i bellesa a les Rambles i espectacles de nostra aimada ciutat!

I glòria a tu, immortal Girona, que guardes en ton cor aitals belleses!

□

Ella, la divina, la reina de la bellesa d'Arenys de Mar, la que porta el dolcíssim nom de la patrona de Barcelona, va venir a visitar-nos un dels diumenges passats.

En la seva curta estada a l'immortal ciutat, ella se'ns és enamorat. Un jove amic nostre n'és l'afortunat, i per més senyes direm que és farmacèutic.

Aixís ella ho digué a la seva simpàtica i carinyosa cosina, filla d'un reconegut practicant de la nostra ciutat.

I aixís, emportant-se'n un secret fins avui per nosaltres desconegut, ella ha marxat altra volta a respirar la dolça brisa mediterrània.

Mercè! deliciosa Mercè, si alguna volta torneu a venir, penseu que'l jove vos admira i que reverencià la vostra arribada, enviant-vos un ramell de muguet, que simbolitzarà la puresa del seu amor.



Tatarit-Tataret

A tots els nostres subscriptors i llegidors desitgem acabin de passar aquest any amb felicitat i tinguin un bon any nou.

A nostres donzelles i donzells, forces «novios» i «novies».

An els solters i solteres que's vulguin casar aquest any que ve, que'ls hi provi.

An els viudos i viudes que's vulguin tornar enviudar... ells mateixos.

An els casats, que... que'n comprin tants com vulguin si és que'ls Reis no'n porten cap.

I ara, fins l'any que ve!

□

Els que tenen la paciència d'anar al Teatre Principal i prenen butaca de platea, resulta que a més de les rifades de la companyia que hi funciona, és víctima dels que estan en el primer, segon i tercer pis, sobre tot d'aquest últim.

A platea hi baixa tot: castanyes, abrics; paper, *llagostes mig enceses...* de tot

L'altre dia, fou víctima d'aitals enviu una coneguda i respectable dama de Girona, doncs li enviaren una pipa .. usada.

Per Nadal, va baixar un goç més cridaner que En Casals, donant un susto a la nostra amiga *Dolores* i moquent un escàndol colossal, havent se de suspendre la funció dues vegades.

Nosaltres no comprem d'ont ve l'èxit d'aquesta companyia, perquè per anar a veure una funció es necessita humor...

Ja té raó qui diu: «Els uns neixen estrellats i els altres amb estrelles».

□

Hem llegit *El Norte* del dia dels Ignocents.

Trobem que va bé la brometa...

Però, vamos, *D. Joaquín!* Ja ho sabem, ja ..

Que anava a esperar els plànols del Palau del Vescomtat a l'estació, abans d'ahir?

□

El número pròxim de CLAR I NET sortirà amb grans reformes.

Any nou, vida vella!

També havíem pensat pujar el preu a 15 cèntims, però, vaja... no, no volem arruinar la butxaca de ningú: això ja ho fa la companyia Casals-Cazorla.

□

En Sagrera s'ha afeitat el seu bigoti i En Coll, bigoti i barba.

Després diran que l'esperit de renovació no és un fet!

L'únic que no s'afeitarà serà En Font, perquè té la barra massa grossa.

CORRESPONDÈNCIA

Carmencita P.—Li agrairiem que ens comunicés, quantes cartes ha rebut de nostra redacció.

També estimariem que'ns digués lo que diuen del nostre Director.

Tramontana.—D'ençà que hem rebut els seus versos, la tramontana ha bufat sense parar.

Ens agraden. Aniran quan puguin anar-hi

Ead.—Li publicarem.

T. N.—Com veurà avui aprofitem la seva guspira.

Ja pot enviar-ne d'altres, guapa!

Impremta Dalmáu Carles, Pla i Cia.—Girona
Redacció i Admor.: C. de Santa Eugènia, 18.

A los enfermos
de las vías respiratorias
usen **PECTORAL DES VOSGES**
a base de Pino, Eucaliptus y miel
PRECIO: 0'60 PESETAS
Marca registrada número 27.514

De venta Farmacias y Droguerías provincia de Gerona
Concédense depósitos a las Farmacias y Droguerías que lo soliciten
Dirigirse a Dr. ROCA. Farmacia CRUZ - ROJA. Gerona

LA CREU-ROJA

Farmacia: Ortopèdia: Perfumeria

F. de A. Roca

NO TING CAP SUCURSAL

Gabinet Ortopèdic
Especialitat en Braguers
i Faixes ventrals
Sevei permanent

Plaça de l'Oli · Girona

F. Solà
Optic i Foter



Rambla de la Llibertat, 26

Dalmáu Carles,

Pla i C. fa

Editors

Girona

**CLAR
I NET**

QUINZENARI FESTIU

Caricatures: Art: Literatura: Humor

Es ven a càrrega Franquet, a càrrega
Dalmáu i an el kiosc
d'En Ciriacu.

AMERICAN BAR

RESSOPONS :: DOLÇOS

REFRESCS

VINS DE MARCA

Obert tota la nit

Rambla, 11

Sastreria SMART

de J. Fernández

Ciutadans, 11

Gran novitat

SASTRERIA

Alfred FerrerTrajos per a Senyora i Senyor
a preus limitadíssims

Se fan etxures portant la roba

Diploma d'honor
en el Concurs de París de 1914

Plaça de la Constitució, 4
1 Bell-lloc, 2, 1.º
GIRONA

VINS I OLIS

LLUIS SERRA

ESPECIALITAT EN VINS

:: RANCI I MOSCATELL ::

Es reparteix a domicili

Plateria, 4

GIRONA

WERTHEIM

Les màquines per a cosir

i brodar de més renom

REPRESENTANT:

RAMÓN BOIX

Ballesteries, 17

Casa Maresma

Guants i Novitats

Girona

Confiteria NEGRE

Refrescs :: Cafés

Licors :: Pastes

RAMBLA

Retraten amb economia
a la Rambla de Llibertat,
al saló de fotografia
ont treballen de nit i dia
qu'es NOU STIL anomenat.